

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA,

Ülkemiz; farklı ekolojik özellikteki Karadeniz,Marmara, Ege ve Akdeniz'e kıyısı olan, 178 bin km. kıyı uzunluğundaki akarsu, toplam yüzey alanları 1 milyon hektarın üzerinde 200 adet doğal gölleri ve 3 bin 442 km'lik baraj gölleriyle hem denizel hem de iç sular bakımından zengin balıkçılık kaynaklarına sahip bir ülkedir.

Türkiye denizlerinin bağlı bulunduğu Akdeniz'de 5 bin, Karadeniz'de bin 700 civarında canlı türünün yaşadığı bilinmektedir. Karadeniz'de 247, Marmara Denizi'nde 200, Ege Denizi'nde 300 ve Akdeniz'de 500 balık türü bulunmaktadır. Tüm bu zenginliklere rağmen ülkemizde balıkçılıkla ilgili çağdaş,etkin politikaların geliştirilememesi, dünya balıkçılık teknolojisindeki hızlı gelişmeye rağmen bu gelişime ayak uydurabilecek yeni uygulamaların hayata geçirilememesi, bilimsel bir kurumun böylesine önemli bir sektöre destek ve yön verememesi sonucunda balıkçılık sektörü çıkmaza girmiştir.

Dünyada nüfus artışı, insanların beslenme ihtiyacını gün geçtikçe arttırmakta, gıda yetersizliği yaşamalarına neden olmaktadır.Gelişmekte olan ülkeler gıda gereksinimlerini karşılayabilecek ve ulusal kaynak gelirlerini arttıracak önlemleri almakta; ekonomik, sosyal ve diğer koruyucu hizmetlerle bireylerin uygarca yaşamalarına çaba göstermektedir. Bu nedenle balıkçılığın önemi ekonomik kaynak sağlamasının yanı sıra insan beslenmesine olan yüksek düzeydeki protein katkısı nedeniyle de değerlendirilmelidir.

Dünya balıkçılığında avcılıkla büyüyen ürün açığı yetiştiricilikle karşılanmaya çalışılmaktadır. Ülkemizde özellikle denizlerde yapılan yetiştiriciliğin yoğun çevre kirliliği yarattığı tartışmaları gündemdedir.Aslında yetiştiriciliğin sürdürülebilir gelişimi birinci derecede kaliteli çevreye ve suya bağlıdır.Bu nedenle yetiştiricilik yatırımları çevreyle uyumlu olmalı ve olumsuz etkilerinin minimum düzeyde olması gereklidir. Çünkü yetiştiricilik sadece bir gıda üreticisi değil, aynı zamanda sınırlı kaynaklar için rekabet eden bir tüketici ve atık üreticisidir. Bu nedenle yetiştiricilik ve doğal sistemler arasındaki etkileşimlerle ilgili bilgiyi arttırabilecek programlar ve etkileri azaltacak teknolojilerin de desteklenmesi gerekmektedir. Söz konusu sıkıntıların giderilmesi için hem devletin hem de yetiştiricilik sektörünün öncelikli rollerinin belirlenmesi ve üstlenilmesi gerekmektedir.

Avrupa ülkelerinde balıkçılık alanındaki ilk uygulamalar, balıkçılık sahalarına girişin pazar ve yapıların düzenlenmesi amacıyla 1970'li yılların başında gündeme gelmiştir.Yapılan düzenlemelerle balıkçıların av sahalarına

eşit haklarla girebilmelerine olanak sağlanmış, uluslar arası antlaşmalarla haklarının korunması için ortak bir politika belirlenmesi yönünde karar alınmıştır. Su ürünleri ve su alanları bakımından pek çok ülkeden daha avantajlı olan Türkiye'de Avrupa'daki düzenlemelerin yapıldığı tarihten 37 yıl sonra bile halen balıkçılık sektörü üvey evlat muamelesi görmektedir.

Ülkemizde balıkçılık alanında kaynak kullanımı, denetim ve kontrol, yapısal eylemler, pazar politikası, devlet yardımları ve balıkçılarımızın sosyal sorunları konusunda büyük bir yetersizlik ve boşluk yaşanmaktadır. Bu ilgisizlik, balıkçılık araştırmaları konusunda da kendini göstermektedir. OECD ülkelerinin 2000 yılında balıkçılık yönetimi ile ilgili harcamalarına bakıldığında Türkiye'de balıkçılık için ayrılan parasal ödeneklerle diğer ülkelerin harcamaları arasında ciddi bir uçurum söz konusudur. OECD'nin yayımladığı raporda Türkiye'nin balıkçılık yönetimi ile ilgili harcamalarını içeren ödenek hanesi 'bilgi alınamadı' şeklinde gösterilmiştir. Oysa Türkiye, İspanya dışında Akdeniz'e kıyısı olan tüm ülkelerden daha fazla balık üretmekte ve bu konuda dünyada söz sahibi olması gereken bir ülkedir.

Balıkçılığımızın ulusal sorunlarına çıkış yolu bulabilmek ve konuyu parlamento çatısı altında tartışmaya açabilmek amacıyla ülkemizde balıkçılığın sorunları ve çözüm yollarının belirlenmesi için Anayasanın 98. ve Türkiye Büyük Millet Meclisi İçtüzüğü'nün 104. ve 105. maddeleri gereğince meclis araştırması açılmasını arz ve teklif ederiz.

1. Ali ARSLAN – Muğla
2. Nevin Gaye ERBATUR – Adana
3. Şevket KÖSE – Adıyaman
4. Ensar ÖĞÜT – Ardahan
5. Ali Rıza ÖZTÜRK – Mersin
6. Hulusi GÜVEL – Adana
7. Ali İhsan KÖKTÜRK – Zonguldak
8. Halil ÜNLÜTEPE – Afyonkarahisar
9. Fehmi Murat SÖNMEZ – Eskişehir
10. Muhammet Rıza YALÇINKAYA – Bartın
11. Akif EKİCİ – Gaziantep
12. Birgen KELEŞ – İstanbul
13. Nesrin BAYTOK – Ankara
14. Ramazan Kerim ÖZKAN – Burdur
15. Suat BİNİCİ – Samsun
16. Ahmet ERSİN – İzmir
17. Mehmet Ali ÖZPOLAT – İstanbul
18. Tekin BİNGÖL – Ankara
19. Enis TÜTÜNCÜ – Tekirdağ
20. Canan ARITMAN – İzmir
21. Gürol ERGİN – Muğla
22. Gökhan DURGUN – Hatay
23. Fevzi TOPUZ – Muğla
24. Mehmet Şevki KULKULOĞLU – Kayseri
25. Vahap SEÇER – Mersin